

Nei.

Rée.	David.
Usting.	Grønberg.
Gleerup.	Hansen, C. H.
Raben.	Hansen, F. A.
Rasmussen.	Hansen, J. A.
Rosenørn.	Hermansen.
Rotwitt.	Hæfferup.
Schroll.	Høier.
Schøler, L.	Jacobsen.
Sidenius.	Jag.
Spandet.	Jensen, Chr.
Sørensen.	Jensen, L.
Tscherning.	Jngstrup.
Wilfens.	Johansen.
Winther.	Kampmann.
Alberti.	Knudsen, P.
Andresen.	Larsen, Chr.
Barfod.	Larsen, J. C.
Boisen.	Lunde.
Bregendahl.	Mourier.
Bunzen.	Neergaard.
Christensen, B.	Olesen.
Christensen, J.	Oppermann.
Clausager.	Ostermann.
la Cour.	Otterstrøm.

Fraværende med Orlov.

Marckmann.

Fraværende.

Schøler, B. (syg).	Fenger.
Spønnek.	Grundtvig.
Stoekfleth.	Hoffmeyer.
Voserup.	Kofoed.
Damsker.	

Stemte ikke.

Bardenfleth.	Madvig.
Clausen.	

Formanden: Rigsdagsmanden for Skanderborg Amts Iste District har Ordet.

Hjerrild: Det Forslag, her ligger for, gaar ud paa, som jo dets Indhold viser, at give Fæstere Udvalg til, naar han vil give en saadan Priis for Eiendommen, som her udtales, at han da skulde kunne forlange sig samme overdraget til Eiendom. Dette er, som den ærede Ordfører for Udvalget har bemærket, en meget stærk Afvigelse fra det, som egentlig er Gjenstand for nærværende Lov (Nei!). Der er et Medlem, som siger „Nei“, jeg siger „Jo“,

og Enhver kan jo have sin Mening om den Ting; jeg holder i det Hele taget ikke meget af at paalægge synderlig stærke Tvangsforanstaltninger i Handel og Wandel, det har jeg tidligere tilladt mig at udtale. Det forekommer mig, at naar der endelig skal indføres Tvang, skal Tvangen anvendes paa begge Parter, eller det skal indrettes saaledes, at den kunde blive anvendelig paa begge Parter; men det kan nu her efter mit Begreb ikke ret godt lade sig gjøre. Man kan meget godt sige til en Eier: Du skal sælge for den og den Priis, og saa faaer Du et Tillæg, en Præmie eller Saabant, som her er foreslaaet, men man kan ikke sige til en Anden: Du skal købe (Hør!); og hvorfor kan man ikke sige det til ham? Fordi det ikke er sagt, at den Mand har Noget at købe for, og man kan jo ikke forlange, saalange der skal være Eiendomsret til, at man skal være tvungen til at sælge sin Eiendom, naar man ikke kan faa Noget for den; naar nu den Mand, som skulde købe, ikke har Noget at give for den paagældende Eiendom, saa er Handelen slet ikke god, at faa istand, uden at det vilde komme til at antage en heel anden Stikfelse med Handel og Omsætning, end hidtil har været Tilfældet. Jeg kan saaledes ikke billige den Anskuelse, som ligger til Grund for det Forslag, der, som sagt, er under Forhandling, og idet jeg foreløbig har udtalt dette, skal jeg tillade mig at gjøre nogle enkelte Anmærkninger i Anledning af Ottringer, som ere fremkomne fra flere Rigsdagsmand. Saaledes har den ærede Forslagsstiller i sin Motivering anført, at det var meget haardt for Fæstere, som kom i Besiddelse af forfaldne Steder under Betingelse, at sætte disse istand, naar de skulle fornye disse, uden at have nogenstomhelst Udbyg til at faa Erstatning derfor. Jeg skal i denne Henseende blot bede den ærede Rigsdagsmand om at komme ihu, at, naar der underhandles om et Steds Overdragelse i Fæste, som er forfaldent, saa glemmer den, som skal modtage Fæstet, aldrig, saavidt min Erfaring rækker, at gjøre opmærksom paa, at der maa tages Hensyn til Steds forfaldne Tilstand. Jeg kan udtale dette som min bestemte Erfaring, thi jeg har havt meget med den Ting at gjøre; de have, sandt